

Yolun Sonundayız Cemre

— dogus-kilinc · 06 Aralık 2025

Yolun Sonundayız Cemre

Yolun sonundayız Cemre

Sen rengarenk düşlerine dönersin

Ben ise, o karanlık, dar ve kir pasak dolu buz gibi hücrelerime

Yolun sonundayız Cemre

Senin her bir düşün, bir gökkuşağı ederi,

Benimse tek gerçeğim, o buzlu zindanın kederidir.

Farkımız bu Cemre; ben bir kış ayazı, sen bahar güneşi,

Lakin bil ki, o buzda donan kalbimde, ateşten bir sevda var.

Öyle yoğun ki bu aşk, damardan süzülür her hecesi,

Sana sahiplenmek değil, sana adak benim bu nefesim.

Senin o temiz, pak ruhuna, bu kirli yerden bir sadakat yemini:

Dönüşün olmazsa, o soğuk hücreler sonum olur, bil ki ebedi!

Ne gelişin bir şart, ne gidişin bir bahane olur bu sevgiye,

Bu artık bir kalp atışı değil, ezelden yazılmış bir kaderdir,

Ve fısıldar Cemre'ye, en derinlerdeki o sızı:
"Gitse de her yere, bu denli saf, saygılı ve sadık bir yuva bulamaz."
Tüm aşıkların dilinden dökülmüş, sadakatin o keskin ve mutlak sözü.

Ve sen Cemre, bu sessiz çığlğın şiddetini duyarsın,
O rengarenk düşlerinden uyanır, bu deli divaneye aşık olursun.
Çünkü hiçbir düş, bir yüreğin bu denli temiz ve sonsuz sevgisini
Ne görebilir, ne de böyle büyük bir saygıyla sarıp sarmalayabilir.

Neşter (Ameliyat Masası) DOĞUŞ KILINÇ